

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 41 0 Rs 084143 23 Rsž
Zenica, 17.05.2023. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Adnan Baručija kao predsjednik vijeća, Nusret Halilović i Sanela Popović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A. K.-G. iz S., uluca ..., zastupana po punomoćniku Mirzi Ališah, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženog BROVIS D.O.O. VISOKO, sa sjedištem u Visokom, Dobrinje bb, koga zastupa punomoćnik Ševala Demir, advokat iz Kaknja, a radi poništenja Odluke o otkazu ugovora o radu i isplate potraživanja iz radnog odnosa, v.sp. 7.670,00 KM, odlučujući o žalbama tužiteljice i tuženog izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 Rs 084143 20 Rs od 24.02.2023.godine u sjednici vijeća održanoj dana 17.05.2023.godine, donio je:

P R E S U D U

Žalbe se odbijaju i presuda prvostepenog suda potvrđuje.

Odbijaju se zahtjevi tužiteljice i tuženog za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom, stavom prvim izreke, poništena je Odluka o otkazu ugovora o radu tuženog od 21.04.2020.g., kojom je tužiteljici otkazan ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj: 663/16, od 01.12.2016.g., kao nezakonita odluka, pa se dosljedno tome tuženi obavezuje da tužiteljicu vrati na rad i rasporedi je na radno mjesto Rukovodilac organizacione jedinice Tvornica stočne hrane, ili Rukovodilac organizacione jedinice Kafilerija, ili na drugo odgovarajuće radno mjesto, u skladu sa stručnom spremom i radnim iskustvom tužiteljice, sve u roku 15 (petnaest) dana pod prijetnjom izvršenja. Obavezan je tuženi da tužiteljici isplati za period od 06.05.2020.g. do 31.08.2022.g. na ime: neisplaćene osnovne plate i minulog rada u iznosu od 34.760,00 KM, od čega: 1.006,40 KM za mjesec maj 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.06.2020.g. pa do isplate; 1.243,20 KM za mjesec juni 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.07.2020.g. pa do isplate; 1.243,20 KM za mjesec juli 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.08.2020.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec august 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.09.2020.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec septembar 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.10.2020.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec oktobar 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.11.2020.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec novembar 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.12.2020.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec decembar 2020.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2021.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec januar 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.02.2021.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec februar 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.03.2021.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec mart 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.04.2021.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec april 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.05.2021.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec maj 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.06.2021.g. pa do isplate; 1.248,00 KM za mjesec

juni 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.07.2021.g. pa do isplate;1.248,00 KM za mjesec juli 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.08.2021.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec august 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.09.2021.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec septembar 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.10.2021.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec oktobar 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.11.2021.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec novembar 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.12.2021.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec decembar 2021.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec januar 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.02.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec februar 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.03.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec mart 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.04.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za a mjesec pril 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.05.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec maj 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.06.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec juni 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.07.2022.g. pa do isplate;1.252,80 KM za mjesec juli 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.08.2022.g. pa do isplate;1.257,60 KM za mjesec august 2022.g., sa zakonskom zateznom kamatom od 01.09.2022.g. pa do isplate;na ime neisplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na neisplaćene plaće Federalnom zavodu PIO/MIO, a na ime tužiteljice, isplati iznos od 11.586,66 KM. Obavezan je tuženi da tužiteljici isplatiti troškove postupka u ukupnom iznosu od 1.794,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja. Stavom drugim izreke prvostepene presude odbijen je dio tužbenog zahtjeva tužiteljice kojim potražuje: na ime neisplaćene naknade za ishranu u toku rada (topli obrok) u iznosu 5.244,80 KM, za period od mjeseca maj 2020.g. mjeseca augusta 2022.g., sa zakonskom zateznom na pojedinačne iznose, kako je navedeno u izreci prvostepene presude, na ime neisplaćene naknade za prevoz na posao i sa posla u iznosu 5.900,00 KM za period od mjeseca maj 2020.g. mjeseca augusta 2022.g., sa zakonskom zateznom na pojedinačne iznose, kako je navedeno u izreci prvostepene presude, na ime neisplaćene naknade za korištenje godišnjeg odmora (regres) u iznosu 2.123,80 KM, od čega: 669,20 KM za 2020. godinu, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.10.2020. godine, 697,20 KM za 2021. godinu, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.02.2021. godine i 757,40 KM za 2022. godinu, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.02.2022. godine.

Protiv navedene presude tužiteljica i tuženi su po punomoćnicima blagovremeno izjavili žalbe.

Tužiteljica prvostepenu presudu pobija djelimično, u dijelu kojim je tužbeni zahtjev odbijen i u dijelu odluke o troškovima postupka, zbog svih zakonskih razloga. U žalbi ponavlja navode date tokom prvostepenog postupka, te ističe da je pobijana presude neobrazložena, što je suprotno odredbi člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku i da je prvostepeni sud počinio povredu odredaba parničnog postupka iz člana 8. navedenog Zakona. Ističe da je tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu koji je odbijen osnovan, te da se isti zasniva na odredbi člana 106. stav 2. Zakona o radu. Smatra da je prvostepeni sud pogrešno odlučio o troškovima postupka, jer punomoćniku tužiteljice nisu obračunati troškovi prema istaknutom zahtjevu sa obračunatim iznosom PDV-a. Predlaže da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači na način da se u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev ili da se u pobijanom dijelu ukine i predmet u tom dijelu vrati na ponovni postupak i odlučivanje.

Tuženi je po punomoćniku podnio žalbu kojom u cijelosti osporava navode žalbe tužiteljice kao neosnovane. Predlaže da se žalba odbije, kao neosnovana i da se tužiteljica obaveže da na ime naknade troškova za sastav odgovora na žalbu naknadi iznos od 450,00 KM.

Tuženi prvostepenu presudu pobija u dijelu kojim je usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice, zbog svih zakonskih razloga i odluke o troškovima postupka. U žalbi ponavlja navode date tokom prvostepenog postupka, u žalbi ističe da je tužiteljica ta koja je dala otkaz ugovora o radu, ponudila prijedlog

otkaznog roka, pa imajući u vidu mogućnost koji je tužiteljica imala, odnosno pravno regulisanu situaciju u slučaju prihvata ponuđenog izmijenjenog ugovora o radu (obavljanje rada uz mogućnost osporavanja ugovora), tužiteljica neosnovano traži poništenje ove odluke. U žalbi ističe da prvostepeni sud prihvata-usvaja navode tuženog da tužiteljica svoje radne zadatke nije ispunjavala na zadovoljavajući način, ali da nepravilno zaključuje da tuženi u svojoj odluci o otkazu nije naveo te razloge tj. da se u pobijanoj odluci u otkazu i ponudi novog ugovora niti u jednoj rečenici ne spominju navedeni propusti tužiteljice, kao ni da pri ponudi novog ugovora o radu tuženi nije omogućio tužiteljici iznošenje odbrane i nije proveo pravilan postupak. Smatra da su navedena utvrđenja i zaključci prvostepenog suda u tom pravcu pogrešni, jer je upravo suprotno tuženi sve navedeno dokazao, ali prvostepeni sud niti jedan prigovor i dokaz tuženog u tom pravcu nije uopšte cijenio niti raspravio, tako da ne stoji stav prvostepenog suda da tuženi u odluci nije naveo razloge koji se tiču nezadovoljstva tuženog radom tužiteljice. Upravo suprotno na strani 2. Odluke o otkazu ugovora o radu sa ponudom izmijenjenog ugovora o radu u stavu 2. obrazloženja izričito se navodi da je tuženi „prinuden da uvodi novu organizaciju poslovanja procesa rada, a sve sa ciljem stabilizacije samog procesnog procesa i rada koji nisu bili na zadovoljavajućem nivou i koji kao takvi ne mogu odgovoriti novim izazovima, koji se ogledaju povećanju proizvodnje, a sve zbog postizanja i ostvarivanja pune zaposlenosti radnika, očuvanja ekonomske stabilnosti i društva, postizanje i ostvarivanje pune zaposlenosti radnika, očuvanje ekonomske stabilnosti društva, postizanje veće produktivnosti i efikasnosti poslovanja“. U žalbi, dalje navodi, da je nepravilan zaključak prvostepenog suda i da tužiteljici nije omogućeno pravo na iznošenje odbrane i da nije proveden pravilan postupak, te da je tužiteljici omogućeno pravo na iznošenje odbrane, te da je tuženi u svemu postupao u skladu sa odredbom člana 155. Pravilnika o radu (uzeo izjavu tužiteljice-čak više puta u kontinuitetu, saslušao i druge zaposlenike, dakle proveo dokaze, te utvrdio i ocijenio činjenične navode). Ističe da je tužiteljica svjesno doprinijela svojoj nezaposlenosti, radi čega nema pravo na novčanu naknadu-potraživanja. U žalbi ističe da je tuženi odluku po zahtjevu za zaštitu prava iz radnog odnosa donio 05.05.2020.godine, a koju je punomoćnik tužiteljice primio dana 07.05.2020.godine, od kojeg dana se ima računati rok za podnošenje tužbe. Budući da iz spisa proizilazi da je tužiteljica tužbu podnijela dana 06.08.2020.godine, a koja je u sudu zaprimljena 10.08.2020.godine, to ista nije blagovremena, te je tužiteljica izgubila pravo na sudsku zaštitu. Naime, pravilnim računanjem rokova tužiteljica je tužbu podnijela 91-og dana, (po proteku roka od 90 dana propisanog odredbama člana 114. Zakona o radu) od dana kad je tuženi donio odluku o njenom izjašnjenju, odnosno zaprimio zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa. Predlaže da se žalba uvaži i prvostepena presuda preinači u pobijanom dijelu na način da se u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužiteljice, te da se tužiteljica obaveže da tuženom naknadi troškove prvostepenog postupka u iznosu od 1.180,00 KM i takse na žalbu u iznosu od 300,00 KM.

Tužiteljica je po punomoćniku podnijela odgovor na žalbu tuženog, kojom u cijelosti osporava navode žalbe tuženog, kao neosnovane, predlaže da se žalba tuženog odbije i da se tuženi obaveže da tužiteljici naknadi troškove za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 526,50 KM.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbom i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku, drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalbe nisu osnovane.

Prvostepeni sud je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje i primijenio materijalno pravo a da pri tom nije počinio povredu odredaba parničnog postupka, kada je odlučio kao u izreci prvostepene presude. Za istu je dao logične i jasne razloge, koje u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Neosnovani su navodi žalbi da je prvostepeni sud počinio povredu odredaba parničnog postupka iz čl.8., 123. st.2. i 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Takvi navodi žalbe su suprotni stanju prvostepenog spisa i pobijanoj presudi. U toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude održano je pripremno ročište dana 29.03.2022.godine, na kome

su punomoćnici stranaka predložili dokaze koji su izvedeni na glavnoj održanoj dana 23.01.2022.godine, i dana 14.02.2023.godine, navedene na zapisniku sa glavne rasprave i obrazloženju prvostepene presude (str. 8. pasus 2. i str.9. paus 1.). Izvedene dokaze, prvostepeni sud je cijenio u skladu sa odredbom člana 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku, jer je pravilnom ocjenom dokaza utvrdio činjenice na osnovu kojih je donio pobijanu presudu. Izvedene dokaze i ocjenu dokaza kao i zahtjeve stranaka i činjenice na kojima se zasnivaju ti zahtjevi kao i propise na kojima je zasnovana presuda, prvostepeni sud je naveo u obrazloženju pobijane presude u skladu sa odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Sve naprijed navedeno čini neosnovanim navode žalbi da je prvostepeni sud u toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude počinio povrede odredaba parničnog postupka iz čl.209 st.1. u vezi sa čl.8. i 123. st.2. i 191 st.4. Zakona o parničnom postupku jer u toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude prvostepeni sud je održao glavnu raspravu u skladu sa odredbama čl.97-110 istog zakona, te je na osnovu pravilno izvedenih dokaza utvrdio odlučne činjenice u ovoj pravnoj stvari, nakon čega je donio prvostepenu presudu kojom je odlučeno o tužbenom zahtjevu u skladu sa odredbom čl.2 st.1. istog zakona, o čemu je dao potpune i pravilne razloge koje prihvata i ovaj sud, a da pri tom nije počinio povredu odredaba parničnog postupka, na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovani su navodi žalbe tuženog da je neblagovremeno podnesena tužba u ovoj pravnoj stvari.

Iz prvostepenog spisa proizilazi da je tužiteljica po punomoćniku protiv tuženog u ovoj pravnoj stvari podnijela tužbu putem pošte preporučeno dana 06.08.2020.godine, a koja je u prvostepenom sudu zaprimljena dana 10.08.2020.godine, da je tuženi odluku o zahtjevu tužiteljice o zaštiti prava iz radnog odnosa donio dana 05.05.2020.godine, a koju je punomoćnik tužiteljice primio dana 07.05.2020.godine.

Odredbom člana 114. stav 2. Zakona o radu propisano da ako poslodavac u roku od 30 dana od dana podnošenja zahtjeva za zaštitu prava ili postizanja dogovora o mirnom rješavanju spora iz člana 116. stav 1. ovog Zakona ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljem roku od 90 dana podnijeti tužbu pred nadležnim sudom.

Odredbom člana 324., stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da se rokovi računaju na dane, mjesece i godine. Stavom 2. istog člana je propisano da ako je rok određen na dane u rok se ne uračunava dan kad je dostava ili saopćenje obavljeno, odnosno dan u koji pada događaj otkad treba računati trajanje roka, već se za početak roka uzima prvi idući dan.

U konkretnom slučaju citiranom odredbom člana 114. stav 2. Zakona o radu je propisano da je rok za podnošenje tužbe pred nadležnim sudom 90 dana, tako da se u konkretnom slučaju rok za podnošenje tužbe računa prema odredbi člana 324. stav 1. i 2. Zakona o parničnom postupku, tako da se rok računa na dane, te imajući u vidu nespornu činjenicu da je tužiteljica podnijela tužbu putem pošte preporučeno dana 06.08.2020.godine, koja je u sudu zaprimljena dana 10.08.2020.godine, podnesena tužba je blagovremena, budući da je podnesena prije isteka roka od 90 dana od dana 07.05.2020.godine kada je punomoćnik tužiteljice primio izjašnjenje tuženog na zahtjev tužiteljice za zaštitu prava iz radnog odnosa, jer je u konkretnom slučaju tužba podnesena 90-tog dana od dana prijema odluke tuženog za zaštitu prava iz radnog odnosa tužiteljice.

Naime, prema kalendaru za 2020.godinu, naredni dan nakon prijema navedene odluke tuženog od 05.05.2020.godine, od strane punomoćnika tužiteljice, rok za podnošenje tužbe od 90 dana je počeo da teče dana 08.05.2020.godine, te je istekao dana 06.08.2020.godine, kada je tužiteljica i podnijela tužbu prvostepenom sudu protiv tuženog putem pošte preporučeno.

Odredbom člana 325. Zakona o parničnom postupku stav 2. je propisano da ako je podnesak upućen preko pošte preporučenom pošiljkom ili telegrafski, dan predaje pošti smatra se danom predaje sudu

kojem je upućen, a ako je podnesak upućen telefaxom danom predaje smatra se dan prijema telefaksa u sudu.

Cijeneći navedeno, iako prvostepeni sud nije odlučio o prigovoru tuženog, koji se odnosi na blagovremenost tužbe, drugostepeni sud je na osnovu izvršenog uvida u prvostepeni spis utvrdio naprijed navedene činjenice, tako da je podnesena tužba blagovremena, jer je podnesena prije isteka roka od 90 dana imajući u vidu činjenicu da je tužba podnesena putem pošte preporučeno dana 06.08.2020.godine, te da se danom predaje pismena putem pošte preporučeno smatra kao dan predaje pismena prvostepenom sudu u skladu sa odredbom člana 325. stav 2.Zakona o parničnom postupku.

Neosnovani su navodi žalbe tuženog da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i da je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužiteljice da se poništi Odluka o otkazu ugovora o radu tuženog od 21.04.2020.g. kojom je tužiteljici otkazan ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj: 663/16, od 01.12.2016.g., kao nezakonita odluka, pa se dosljedno tome tuženi obaveže da tužiteljicu vrati na rad i rasporedi je na radno mjesto Rukovodilac organizacione jedinice Tvornica stočne hrane, ili Rukovodilac organizacione jedinice Kafilerija, ili na drugo odgovarajuće radno mjesto, u skladu sa stručnom spremom i radnim iskustvom tužiteljice, sve u roku 15 (petnaest) dana pod prijetnjom izvršenja da se obaveže tuženi da tužiteljici isplati novčana potraživanja iz radnog odnosa za period od 06.05.2020.g. do 31.08.2022.g. kako je navedeno u izreci prvostepene presude i troškove postupka.

U toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude, prvostepeni sud je na osnovu izvedenog dokaza uvidom u Ugovor o radu, broj: 663/16, od 01.12.2016.g., utvrdio da je tužiteljica sa tuženim imala zaključen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto Rukovodilac u organizacionoj jedinici Tvornica stočne hrane. Uvidom u Odluka o otkazu od 21.04.2020.g. i ponuđeni ugovor o radu od 21.04.2020.g., utvrđeno je da je poslodavac - tuženi tužiteljici otkazao ugovor o radu za radno mjesto Rukovodilac u organizacionoj jedinici Tvornica stočne hrane, i podnuđio novi Ugovor na neodređeno vrijeme za radno mjesto Tehnolog u radnoj jedinici Kafilerija. Uvidom u zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa od 28.04.2020.g., utvrđeno je da je tužiteljica odbila ponudu za zaključenje ugovora o radu pod izmijenjenim uslovima, jer smtara da je degradirana tom ponudom, jer je do sada bila na rukovodećem radnom mjestu, a ponuđeno radno mjesto nije rukovodeće i ima manju platu. Uvidom u Izjašnjenje tuženog na zahtjev od 05.05.2020.g., utvrđeno je da je poslodavac-tuženi odbio zahtjev za zaštitu prava iz radnog donosa kao neosnovan i naveo razloge iz kojih to smtara.

Prvostepeni sud u pobijanoj presudi navodi da iz provedenih materijalnih dokaza i dokaza saslušanjem svjedoka jasno proizlazi da je tužiteljica imala sa tuženim zaključen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto Rukovodilac org. jedinice tvornica stočne hrane za koju je prema Pravilniku o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tužnog potrebno ispunjavati, pored općih uslova, poseban uslov - VSS - poljoprivedni fakultet i 3 godine radnog iskustva, a nije sporno da je tužiteljica te posebne uslove, kao i opće uslove za to radno mjesto ispunjavala. U toku rada pojavili su se određeni problemi oko urednog i savjesnog ispunjavanja radnih zadataka kod tužiteljice, pa je ista dobila u disciplinskom postupku po disciplinskoj prijavi direktora Pismeno upozorenje da ako napravi sličnu povredu radne obaveze dobiće otkaz ugovora bez otkaznog roka. Tuženi je donio pismeno upozorenje, zbog nesavjesnog i neblagovremenog izvršavanja svojih obaveza za radno mjestu Rukovodilac organizacione jedinice tvornica stočne hrane, a koje se ogeda u činjenici da dana 29.07.2016. godine nije izvršila kontrolu proizvodnje stočne hrane za mitareno matično jato, zbog čega je došlo do zamjene hrane za pijetlove u jatu, tako da je umjesto hrane PNR2/P na matično jato stigla hrana PNR1/P, a također je za 25 matično jato poslala hranu bez uredne dokumentacije odnosno naznake o kojoj se vrsti hrane radi. Upozorena je da ako napravi sličnu povredu radne obaveze biće joj dat otkaz bez davanja otkaznog roka. Iz izjave tužiteljice od 11.05.2016. godine, proizlazi da je ona te povrede priznala, jer je naglašavajući da hranu PNR-1P i PNR-2 P obilježavaju čisto zbog tehničkih stvari i stranih kupaca, tako da o navedenim posljedicama za matično jato nema govora, a nije ni

sporila da na otpremnicama nije bila naznačena vrsta hrane, a što se tiče druge povrede navela je da je tog dana 29.07.2016. godine radila poslove skladištara gotove robe zbog godišnjeg odmora skladištara gotove robe, pa pošto nije najvjestija, napravila je propst na otpremnici za Matično jato 25, jer nije napisala vrstu hrane, Opravdala se da je objašnjavajući vozaču koji prvi puta vozi hranu šta treba da radi, zaboravila je napisati vrsti u hrane. Osporila je odgovornost u smislu da su u matičnom jatu kojem je data hrana PNR2/P moglo doći do velikih negativnih posljedica. Nakon toga joj je tuženi ponudio da radi poslove Rukovodioca org. jedinice Kafilerija, zašta nije odmah zaključio ugovor o radu, kako se poslodavac tuženog izjasnio, u cilju da tužiteljica proba to radno mjesto i hoće li ga uspješnije i lakše obavljati, kao probni rad, i nikada nisu ni zaključili ugovor o radu za Rukvodioca Kafilerije jer to tužiteljica nije prihvatila, iako je radila na tom radnom mjestu. Iz imeil prepiske tužiteljice sa nadređenim kao i prepiske nadređenih sa tužiteljicom, jasno se može nazrijeti nerazumijevanje i neadekvatno izvršavanje zadataka od strane tužiteljice. Tužiteljica je postavljala visoke zahtjeve, a iz prepiske se ne može kao iz dokaza u spisu povezati da li je svako upozorenje tužiteljice imalo svoju potporu u stvarnom stanju i argumente ili je to bi subjektivan osjećaj tužiteljice. Nadasve osobito iz provedenih dokaza saslušanjem svjedoka se može zaključiti da tužiteljica nije adekvatno odgovarala poslovnim zadacima koji su se pred nju postavljali, odnosno da je uvijek u odnosu na druge rukovodioce kasnila u ispunjavanju zadataka svoje organizacione jedinice. Iz tog razloga kao što jasno proizlazi iz saslušanja svjedoka J. S. koji je tada u vrijeme otkaza bio generalni direktor, kao iz dokaza saslušanjem svjedoka B. S. koja je u vrijeme otkaza bila izvršni direktor, da je tužiteljica neuredno nesavjesno i nedekvatno izvršavala radne zadatke, što je imalo svoj doprinos u slabijem radu i poslovanju organizacione jedinice čiji je rukovodilac bila, te je poslodavac našao shodnim za tužiteljici otkaze ugovor o radu za rukovodeće radno mjesto, a pošto je imala stručnu spremu adekvatnu za rad kod tuženog da joj se ponudi radno mjesto novo u skladu sa njenom stručnom spremom, za koju su smatrali da ova osoba može uspješno odgovoriti radni zadacima i izazovima ovog radnog mjesta, pa su joj uz otkaz odmah ponudili radno mjesto Tehnolog u org jedinici Kafilerija. Svjedoci tuženog su tvrdili da je visina plaće za ova oba mjesta ista. Tužiteljica to nije prihvatila jer je smatrala da je tuženi degradirao i da ona treba da obavlja poslove samo rukovodećeg radnog mjesta. Poslodavac se nikako nije složio sa tim.

Prvostepeni sud u pobijanoj presudi navodi da tuženi kao razlog otkaza ugovora o radu u svojoj Odluci o otkazu ugovora o radu od 21.04.2020.g.navodi da je istu donio zbog uvođenja nove organizacije poslovanja, potreba proizvodnog procesa i rada tuženog. U obrazloženju te odluke se ni u jednoj rečenici, niti navode niti pominju propusti tužiteljice na koje su se pozivali svjedoci tuženog, niti povrede radne obaveze, a posebno nesavjesno i neuredno ispunjavanje radnih zadataka tužiteljice koji su evidentni iz izjava svjedoka i koji su se dešavali, što i jeste stvarni uzrok odluke tuženog da istu „prebaci na drugo radno mjesto“. Govori se u obrazloženju o povećanom obimu proizvodnje, s ciljem ostvarivanja pune zaposlenosti radnika. Česti odlasci na bolovnje tužiteljice ne mogu također biti razlogom za davanje otkaza. Iz svih dokaza koje je priložio tuženi ne mogu se utvrditi razlozi odnosno tačnost razloga koji su doveli do otkaza tužiteljici. Tuženi ne dostavlja dokaze o povećanom obimu proizvodnje, niti novu organizaciju rada iz koje bi proizašlo da je došlo do nekih organizacijskih promjena na strani tuženog. Tuženi se u svojoj odbrani bazira na neuredan i neodgovaran rad tužiteljice na poslu, i to uspijeva uspješno dokazati, a što je u suprotnosti materijalnim dokazima u spisu pogotovu odluci tuženog o otkazu ugovora o radu i odluke po zahtjevu tužiteljice za zaštitu prava. U odluci tuženog od 05.05.2020. godine, proizlazi da je razlog otkaza tužiteljici povećan obim proizvodnje, povećanje klaoničkih kapaciteta, zbog čega je tuženi prinuđen da uvodi novu organizaciju u poslovanju i proizvodnji, ali takve navode nijednim dokazom ne uspijeva dokazati. Iz izjava saslušanih svjedoka podcrtane su slabosti u radu tužiteljice i njeno neadekvatno izvršavanje radnih zadataka, te u tom slučaju za razlog za otkaz trebalo je jasno definirati u odluci o otkazu ugovora o radu, jer je to povreda radne obaveze tužiteljice, koja se ogleda u nesavjesnom i neuređenom izvršavanju radnih obaveza, kao što jeste u konkretnom slučaju. U toj situaciji je trebalo omogućiti

tužiteljici iznošenje odbrane, baš kao što je to učinjeno prilikom izricanja pismenog upozorenja, ali koje u ovoj pravnoj stvari nema nikavog uticaja na rješavanje ove pravne stvari, jer je izrečeno 2016. godine, a u roku od 6 mjeseci od izricanja je zbog nastavljanja činjenja povreda radne obaveze, moglo doći do izricanja tužiteljici otkaza ugovora o radu bez poštivanja otkaznog roka. To je u konkretnoj situaciji sve izostalo. Pravilnikom o radu tuženog odredbom člana 147. je sve regulirano kao Zakonom o radu. Tuženi nije dokazao povećanje obima rada i proizvodnje kao razloge za davanje otkaza tužiteljici, niti je proveo propisanu zakonsku proceduru u slučaju povrede radne obaveze tužiteljice na koje se tokom postupka bazirao. Nije ispravno provedena ni u tom slučaju zakonska procedura za izricanje otkaza zbog povrede radne obaveze, niti je tužiteljici pružena mogućnost da se izjasni eventualnim učinjenim povredama, niti da je u pitanju lakša povreda radne obaveze prethodno izrečeno pismeno upozorenje, pa onda izrečen otkaz. Iz navedenog se može konstatirati da tuženi nije ispoštovao proceduru davanja otkaza tužiteljici na zakonito predviđene načine, kako je to naprijed pojašnjeno te je primjenjujući odredbu člana 107. stav 1. Zakona o radu i odredbu člana 147. Pravilnika o radu tuženog odlučeno kao u stavu prvom izreke prvostepene presude.

Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke Dženiti Golub koja je izvršila obračun visine plaće za tužiteljicu koju bi prema aktima tuženog primila da nije dobila otkaz, počev od 06.05.2020. godine do 31.08.2022. godine kao dana izrade nalaza. Vještak finansijske struke je u svom Nalazu i mišljenju od 09.09.2022. godine našla da ukupno neisplaćene plate (osnovna plata + minuli rad) koje bi tužiteljica ostvarila za period od 06.05.2020. godine do 31.08.2022. godine da je obavljala poslove radnog mjesta „Rukovodilac organizacione jedinice Tvornica stočne hrane iznosi 34.760,00 KM i da obavezni doprinosi za penzijsko-invalidsko osiguranje za period od 06.05.2020. godine do 31.08.2022. godine iznose 11.586,66 KM. Prvostepeni sud je u cjelosti prihvatio Nalaz vještaka Dženite Golub kao objektivan, nepristrasan te dat u skadu sa pravilima struke i nauke.

Cijeneći navedeno, prvostepeni sud smatra da u u situaciji kada je utvrđeno da je nezakonito otkazan ugovor o radu tužiteljice, te kada se poništava odluka tuženog o otkazu Ugovora o radu, evidentno je da vještak prilikom izračuna visine plaće treba kao pravni okvir primjeniti Ugovor o radu, te u skladu sa istim obračunati tužitelju visinu plaće za utuženi period. Pošto je tužiteljici nezakonito otkazan ugovor o radu i ne svojom krivicom, ista nije radila na svojim redovnim poslovima i zadacima, to tužiteljici pripada naknada neostvarenih plaća za period od 06.05.2020. godine do izrade nalaza 31.08.2022. godine, koje bi za sigurno ostvarila da je radila, kao i pripadajući doprinosi za penzijsko-invalidsko osiguranje u utuženom periodu a temeljem odredbe člana 106. stav 2. navedenog zakona. Što se tiče potraživane naknade za topli obrok, prijevoz tužiteljice na posao i sa posla, istoj takva vrsta naknade ne može pripasti, jer tužiteljica faktički nije radila da bi joj pripala naknada za ishranu u roku rada, a isto tako nije niti išla na posao da bi joj pripala naknada za prijevoz. Što se tiče naknade za regres, isti također tužiteljici ne pripada jer nije koristila godišnji odmor obzirom da u utuženom periodu nije nikako niti radila, te samim tim nije mogla ostvariti niti pravo na isplatu takve vrste naknade.

Suprotno navodima žalbe iz Odluke o otkazu ugovora o radu tuženog od 21.04.2020.godine proizilazi da je tuženi navedenu odluku donio na osnovu člana 112. i 107. Zakona o radu, te člana 147. Pravilnika o radu tuženog i to, kako je navedeno u članu 1. te Odluke, ista je donesena zbog uvođenja nove organizacije poslovanja, potreba proizvodnog procesa i rada u društvu Brovis d.d. Visoko. Članom 2. navedene Odluke je određeno da poslodavac nudi radniku zaključivanje ugovora o radu na radnom mjestu tehnologa u organizacionoj jedinici Kafilerija, te članom 3. iste Odluke je određeno da je radnik obavezan da se u roku od 8 dana počev od dana prijema Odluke, odnosno najkasnije do dana 29.04.2020.godine izjasni o ponudi poslodavca za zaključivanjem novog ugovora o radu iz člana 2. ove Odluke. Članom 4. te odluke je određeno da ako radnik iz člana 3. ove. Odluke ne prihvati novi

ugovor o radu, radniku se otkazuje ugovor o radu broj 663/16 od 01.12.2016.godine, nakon isteka otkaznog roka u trajanju od 14 dana, koji počinje teći od dana konačnosti ove odluke. Iz citiranih odredbi Odluke o otkazu ugovora o radu od 21.04.2020.godine, a suprotno navodima žalbe tuženog, proizilazi da je tuženi tu Odluku o otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 21.04.2020.godine donio isključivo iz organizacijskih i ekonomskih razloga, dakle ne zbog povrede radne obaveze tužiteljice, kako se to navodi u žalbi.

Suprotno navodima žalbe, u toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude tuženi nije izveo dokaze za utvrđivanje činjenice da su postojali uslovi za donošenje Odluke o otkazu ugovore o radu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 21.04.2020.godine, jer na te okolnosti nije proveo dokaze, kako je to pravilno utvrdio i zaključio prvostepeni sud. Naprotiv, tuženi je u toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude isticao da je tužiteljica u ranijem periodu počinila povrede radne obaveze zbog kojih je tuženi donio navedenu odluku, čije se poništenje traži, te kako je tu odluku zasnivao na navodima da je ista donesena zbog ekonomskih i organizacijskih razloga, a ne zbog povrede radnih obaveza-dužnosti od strane tužiteljice, pravilan je i zaključak prvostepenog suda da tuženi u toku postupka koji je prethodio donošenju navedene Odluke nije proveo postupak za utvrđivanje odgovornosti tužiteljice zbog povrede radne dužnosti.

I po ocjeni ovog suda u kontradikciji su navodi tuženog da je Odluku o otkazu ugovore o radu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 21.04.2020.godine, tuženi donio zbog teže povrede radne dužnosti s navodima tuženog o zakonitosti i pravilnosti donesene odluke o otkazu ugovora o radu tužiteljici zbog uvođenja nove organizacije poslovanja, potreba proizvodnog procesa i rada tuženog, koji su i navedeni u toj odluci, jer ako tuženi smatra da je odluka o otkazu donesena usljed navedenih razloga zakonita i ispravna onda to isključuje ili je u kontradikciji zahtjev poslodavca da se utvrdi da je radni odnos iste osobe prestao zbog teže povrede radne obaveze.

Na osnovu provedenih dokaza prvostepeni sud je utvrdio da je tuženi postupio suprotno odredbama čl. 96. st.1. tačka a. i st. 2. Zakona o radu FBiH, a kojim propisima je regulisan postupak i način otkazivanja ugovora o radu u slučajevima kada je otkaz opravdan iz ekonomskih, tehničkih ili organizacijskih razloga, dok je tužiteljica u skladu sa odredbama čl. 7. i 123. st.1. Zakona o parničnom postupku dokazala činjenice na kojima zasniva svoj tužbeni zahtjev, odnosno dokazala je da je nezakonita Odluka o otkazu ugovora o radu tuženog od 21.04.2020.g., kojom je tužiteljici otkazan ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj: 663/16, od 01.12.2016.godine.

Odredbom člana 96. st.1. Zakona o radu FBiH, je propisano da „Poslodavac može otkazati ugovor o radu radniku uz propisani otkazni rok, ako: je takav otkaz opravdan iz ekonomskih, tehničkih ili organizacijskih razloga. Stavom 2. istog člana je propisano da „poslodavac može otkazati ugovor o radu u slučajevima iz stava 1. ovog člana ako se, s obzirom na veličinu, kapacitet i ekonomsko stanje poslodavca i mogućnosti zaposlenika, ne može osnovano očekivati od poslodavca da zaposli zaposlenika na druge poslove ili da ga obrazuje, odnosno osposobi za rad na drugim poslovima“.

U konkretnom slučaju, na osnovu izvedenih dokaza i pravilne ocjene istih u skladu sa čl. 8. i 123. st.2. Zakona o parničnom postupku, prvostepeni sud je i po ocjeni ovog suda pravilno utvrdio odlučne činjenice u ovoj pravnoj stvari, zbog čega izvodi pravilan zaključak da tuženi nije dokazao da su postojali ekonomski ili organizacijski razlozi za otkaz ugovora o radu te da tuženi nije dokazao opravdanost otkaza ugovora o radu tužiteljici i da je tu odluku donio u skladu sa članom 96. st.1. tačka a i st. 2. Zakona o radu FBiH, te nije dokazao da je u toku postupka koji je prethodio donošenju navedene Odluke proveo postupak za utvrđivanje odgovornosti tužiteljice zbog povrede radne dužnosti i ta je iz tih razloga donio navedenu Odluku a što proizilazi iz izvedenih dokaza, a naročito Odluke o otkazu ugovora o radu tuženog od 21.04.2020.g., čije se poništenje traži.

Cijeneci sve navedeno, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno odlučio, stavom prvim izreke prvostepene presude kada je usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice kao osnovan, jer je na nesumnjiv način utvrdio da je otkaz ugovora o radu tužiteljici od tuženog kao poslodavca, dat nezakonito i da tužiteljici pripada naknada neostvarenih plaća za period od 06.05.2020.godine do izrade nalaza 31.08.2022. godine, koje bi zasigurno ostvarila da je radila, kao i pripadajući doprinosi za penzijsko-invalidsko osiguranje u utuženom periodu a temeljem odredbe člana 106. stav 2. Zakona o radu FBiH, te je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, odredbe čl. 96. st. 1. tačka a. i st. 2. Zakona o radu FBiH, o čemu je dao pravilne i potpune razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud, zbog čega nema potrebe da se ponavljaju i u ovoj presudi.

Bez osnova su navodi žalbe tužiteljice, da je prvostepeni sud pogrešno odlučio kada je odbio tužbeni zahtjev za novčana potraživanja tužiteljice iz radnog odnosa i to naknade za topli obrok, naknade prijevoza i naknade za regres.

Prvostepeni sud, je i po ocjeni ovog suda pravilno odlučio kada je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev za novčana potraživanja tužiteljice iz radnog odnosa i to naknade za topli obrok, naknade prijevoza i naknade za regres. Iz prvostepene presude proizilazi da je prvostepeni sud odbio zahtjev tužiteljice za isplatu navedenih novčanih potraživanja nakon što joj je prestao radni odnos kod tuženog, te je i po ocjeni ovoga suda odluka prvostepenog suda kojom je odbijen navedeni tužbeni zahtjev pravilna i zakonita, jer navedena novčana potraživanja proizilaze iz obavljanja poslova u roku rada, tako da zaposlenik kome je prestao radni odnos ne može osnovano potraživati navedene novčane naknade, jer su iste uslovljene obavljanjem poslova zaposlenika kod poslodavca.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio materijalno pravo odredbe čl. 96. st. 1. tačka a i st. 2., 106. st. 2., 107. i 114. st. 1. i 2. Zakona o radu ("Službene novine FBiH", br. 26/16 i 89/18), o čemu je dao pravilne i potpune razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud, zbog čega nema potrebe da se ponavljaju u ovoj presudi.

Neosnovani su navodi žalbi da je prvostepeni sud pogrešno odlučio o troškovima postupka.

Iz pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud o troškovima postupka odlučio na osnovu člana 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku te je i po ocjeni ovog suda pravilno odlučio o troškovima postupka, kao u izreci prvostepene presude o čemu je dao pravilne i potpune razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud zbog čega nema potrebe da se ponavljaju u ovoj presudi.

Zahtjev tužiteljice i tuženog da im se naknade troškovi koje su imali za sastav odgovora na žalbu po punomoćniku advokatu je neosnovan. Po stanovištu ovoga suda, isti nisu bili neophodni za vođenje parnice, pa je na osnovu odredbe člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku valjalo odbiti zahtjeve za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu po punomoćniku advokatu.

Ostali žalbeni navodi za ishod spornog odnosa i ovog žalbenog postupka nisu od odlučnog značaja, radi čega ih drugostepeni sud, saglasno odredbi člana 231. Zakona o parničnom postupku neće posebno ni cijeniti.

Na osnovu navedenog, odlučeno je kao u izreci, temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 88/15).

Predsjednik vijeća,
Adnan Baručija